

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.639/2014/9/II.

A Fővárosi Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve** pártfogó ügyvéd (**pártfogó ügyvéd címe**) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - Vass, Réti és Kurucz Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kurucz Mihály ügyvéd, **alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve** (1052 Budapest, Városház u. 7.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2014. március 17. napján meghozott 16.P.22.472/2013/11. számú ítélete ellen a felperes 23/F/2. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam, míg a pártfogó ügyvéd díját a teljes egészében pervesztes felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes megváltoztatott keresetében 9.500.000 forint kártérítés megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Kártérítési igényét arra alapította, hogy az alperes 115/2005. számú határozatával ingatlanának térmértékét 110 m²-ről 75 m²-re kiigazította, ezzel az ő tulajdonát elvonta, míg a szomszédos ingatlan tulajdonosát jogtalan előnyhöz juttatta. A 157-3/2011. számú határozatában pedig a kérelmét tévesen fellebbezésnek tekintette, nem adott ki arra vonatkozó nyilatkozatot, hogy a korábbi eljárásra nem volt hatásköre, és a korábbi határozatát sem semmisítette meg. Ezzel megakadályozta, hogy törlési perében a tulajdonjogának visszaállításáról döntsének.

Az alperes érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. A kereset jogalapját és összegét egyaránt vitatta, és elévülési kifogást is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 475.000 forint perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt illetéket a Magyar Állam viseli.

Ítéletének jogi indokolásában - elsődlegesen az elévülési kifogást vizsgálva - idézte az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 325. §-ának (1), a 326. § (2) és a 360. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy a felperes kára az általa előadott tényállás szerint a 115/2005. számú határozattal keletkezett, így az elévülési idő 2005. április 4-én megkezdődött. A felperes 2010. április 4-ig kártérítési keresetét nem terjesztette elő, így a követelése e napon elévült. Az elévülést követően mind az elévülés megszakítása, mind a nyugvása kizárt. A felperes keresetét jogalapjában is alaptalannak ítélte. Az

1996. évi LXXVI. törvény 11. § (7) bekezdése, a 16/1997. (III. 5.) FM rendelet 23. § (1) és (2) bekezdése és a 109/1999. (XII. 29.) FVM rendelet 100. §-a alapján megállapította, hogy az alperes a határozatát e jogszabályhelyek megfelelő alkalmazásával hozta meg, így az nem jogellenes, ezért kártérítési felelőssége sem állhat fent. Rögzítette, hogy az alperes kártérítési felelősségének megállapítására a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése alapján sem volt lehetőség, mert a felperes a sérelmezett határozattal szemben a rendes jogorvoslatot nem vette igénybe. A 157-3/2011. számú határozat tekintetében pedig arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a felperes beadványa alapján járt el, így mulasztása nem állapítható meg. Az a körülmény, hogy az alperes a felperes beadványát fellebbezésnek tekintette, még jogszabály sértés esetén sem tekinthető olyan kirívóan súlyos tévedésnek, amely az alperes kártérítési kötelezettségét megalapozná. A felperes által sérelmezett körülmény, az ingatlan térmértékének kiigazítása egyébként is a 115/2005. számú határozattal történt.

Az felperes hatályos fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és keresetének teljesítését kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a követelés elévülését tévesen állapította meg. Ő a tulajdonjogának elvételét, és az ezzel okozott kárt sérelmezte. A tulajdoni igények azonban sem az Alkotmány 13. §-ának (1) bekezdése, sem a Ptk. 115. §-ának (1) bekezdése, sem a 2013. évi V. törvény 5:35. §-a alapján nem évülnek el. Előadta, hogy az alperes 115/2005. számú határozata sérti az 1950. évi november 4-i Római Egyezményt és a Párizsban 1952. március 20-án aláírt Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkelyét. Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, hogy az alperes 115/2005. számú határozata az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelt. Ezzel szemben az alperes a hivatkozott határozatban illetékesség és hatáskör nélkül valótlán tényt állapított meg, mert térképészetileg nem létező határvonalat javított ki. A 294/2 és a 294/3 helyrajzi számú ingatlanok közötti helyrajzi számmal nem rendelkező önálló, külön épületként ábrázolt lakóingatlan tulajdonlásának jogait önkényesen átrendezte a helyrajzi számmal rendelkező ingatlanok tulajdonosai között. Ily módon az alperes neki hatalmas vagyoni kárt okozott, míg a 294/2 helyrajzi számú ingatlan tulajdonosát jogalap nélküli gazdagodáshoz juttatta. Az, hogy a középen álló ingatlan térképen létezik, de az ingatlan-nyilvántartás más részében nem, önmagában megalapozza az alperes kártérítési felelősségét. Ez az ingatlan az 1982-ben történt helyszínelés során a meglévő birtokviszonyok alapján került a 294/3 számú önálló lakóingatlanhoz csatolásra, nem pedig térképészeti hibából. Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 206. §-ában foglaltakat, mert a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, és nem vette figyelembe a törlési per iratait. Arra is hivatkozott, hogy ez utóbbi per elbírálásáig a Pp. 152. §-ának (1) bekezdése alapján a jelen per tárgyalását az elsőfokú bíróságnak fel kellett volna függesztenie. Kitért arra is, hogy a kifogásolt tulajdonrészt a szomszéd nem is kérte, az alperes hivatalból indított eljárás során vette el az ő kifizetett tulajdonrészét. Abban az esetben pedig, ha az alperes a 2010. évi beadványát fellebbezésnek tekintette, a követelése nem is évülhetett el. Alaptalan az elsőfokú ítélet azon érvelése is, hogy nem történt súlyos jogsértés. Ténylegesen nem határvonal rendezés történt, hanem az alperes 35 m² tulajdonától fosztotta meg őt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Előadta, hogy a felperes sem az alperes jogellenes magatartását, sem kára bekövetkeztét nem bizonyította. Utalt arra is, hogy az ingatlan-nyilvántartás csak a földrészlet területét tartalmazza hitelesen, az önálló ingatlanon emelt felépítmények területét azonban nem.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az elsőfokú ítéletet a másodfokú

bíróság egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta. A tényállást a bizonyítási eljárásnak megfelelően, helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet indokaival is lényegében egyet értett. A fellebbezésre tekintettel a következőket emeli ki.

A felperes által előadottak alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes keresettel érvényesíteni kíván jogát - a tulajdonjogának elvesztéséből származó kártérítési igényét - ténylegesen az alperes 115/2005. számú határozatára alapította. Az alperes a határozatot közigazgatási feladatot ellátó szervként, közhatalmi tevékenységének gyakorlása során hozta meg. A Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslat lehetőségét igénybe vette. A felek által előadottak és a szolgáltatott bizonyítékok alapján kétséget kizáróan bizonyítást nyert az a tény, hogy a felperes 115/2005. számú földhivatali határozat ellen határidőben nem fellebbezett, azaz a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslat lehetőségét nem vette igénybe. A fellebbezés hiánya a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése alapján mérlegelési lehetőség nélkül, objektív jogkövetkezményként vonja maga után a kártérítési kereset elutasítását. A rendes jogorvoslat elmulasztása miatt tehát a kártérítési kereset teljesítése kizárt, és ezért minden további eljárási cselekmény és indokolás nélkül megállapítható, hogy a felperes keresetét a bíróságnak el kellett utasítania.

Az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, a bizonyítási eljárást a jogvita elbírálásához szükséges körben lefolytatta, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének sem a Pp. 252. § (2), sem a (3) bekezdése alapján nem volt helye.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a és a 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselőtével felmerült másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján - a (6) bekezdésre figyelemmel az elvégzett munkával arányban álló összegben - állapította meg. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díjáról a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése alapján csupán azt állapította meg, hogy annak viselésére a pereszes felperes köteles.

Budapest, 2016. január 14.

Dr. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelűl: